

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5942-03-09 ליסר נ' חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי

גדי ליסר, ת.ז. 039553094

התובע

נגד

1. חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ
2. יוסי דואק, ת.ז. 050729771

הנתבעים

פסק דין

לפניי תביעה מכח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

עובדות מוסכמות

1. ברקע התביעה - הבחירות המוניציפליות לעיריית קרית ביאליק ביום 11/11/2008. על ראשות העיריה התמודדו כמה אישים, ביניהם - ראש העיר הנוכחי, מר אלי דוקורסקי (להלן: "דוקורסקי"), ראש העיר דאז, דר' רפי ורטהיים (להלן: "ורטהיים"), דר' צביקה ברקאי (להלן: "ברקאי") והנתבע מס' 2, מר יוסי דואק (להלן: "דואק").
2. אין מחלוקת בין הצדדים שבלייל הבחירות, בשעות הלילה, הודבקו על שמשות מאות רכבים ברחבי קרית ביאליק מדבקות שמביעות תמיכה בורטהיים ובדוקורסקי וכי המדובר היה במדבקות בלתי ניתנות להסרה, כך שהדבקתן על שמשות המכוניות הסבה נזק רב למכוניות. אין אף מחלוקת כי הדבקת המדבקות עוררה זעם רב (ובצדק), בקרב התושבים, אשר פנו טלפונית לגורמים הרלבנטיים, לרבות המשטרה וורטהיים, והתלוננו על המדבקות.

הצדדים לתיק זה ותמצית עמדותיהם

3. התובע, מר גדי ליסר (להלן: "ליסר") היה פעיל בסיעתו של ברקאי ואחד מהמועמדים של סיעה זו למועצת העיר.
4. הנתבעת מס' 1, הינה חברה שמפיצה מקומון חודשי, בחינם, בדיוור ישיר לתיבות הדואר של התושבים בקריות ובאינטרנט (להלן: "העיתון"). דואק, הינו הבעלים והעורך הראשי של העיתון. דואק והעיתון יכונן להלן ביחד – "הנתבעים".
5. עילת התביעה הינה כתבה שפורסמה בעיתון בגיליון דצמבר 2008, אשר התייחסה לאירועי הדבקת המדבקות המתוארים מעלה, ואצטט את הקטעים הרלבנטיים:

"בליל הבחירות שברו אנשיו של ברקאי את כל המוסכמות ושיאי הבושה. הם הדביקו מודעות על שמשות מאות מכוניות ברחבי העיר שמטרתן היתה לגרום נזק לרפי ורטהיים ואלי דוקורסקי בשל העובדה שהמודעות הללו היו קשות להסרה אפילו עם מים חמים וקרצוף חזק, מה שגרם לנהגים רבים לצאת נגד ורטהיים ודוקורסקי על התנהגותם. סמוך לשעה 02:00 לפנות בוקר החלו רפי ורטהיים ואלי דוקורסקי לקבל טלפונית נזעמים מהתושבים, על שהעזו להדביק על שמשות מכוניות מודעות המהללות את עצמם. ראש

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5942-03-09 ליסר נ' חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ ואח'

העירייה רפי ורטהיים, אשר הגיע למקום, הזעיק את המשטרה, שתפסה שלושה ממדביקי המודעות ובהם את גדי ליסר, אחד המועמדים לרשימתו של ברקאי. בעקבות האירועים החמורים הגישו ורטהיים ודוקורסקי תלונות במשטרה נגד צביקה ברקאי ואנשיו, וכיוון שהיה מדובר בשעות הבוקר המוקדמות של יום הבחירות, התקשה רפי ורטהיים לעמוד בלחץ ... והובהל לבית החולים ... ורק לאחר שעבר סדרת בדיקות הוא שוחרר.

...

נגד פעיל מפלגתו של ברקאי, גדי ליסר, שנעצר ונחקר, יוגש כתב אישום בגין גרימת נזק והטרדה ...

...

בנוסף, ביקש דואק, לפתוח בחקירה פלילית נגד שני פעילי רשימתו של ברקאי, מרים שוורציקל וגדי ליסר, על גרימת נזק והטעיית הציבור בכוונת מפגיע, מתוך מטרה לפגוע במזיד בשאר המתמודדים."

(ההדגשות אינן במקור).

6. טענותיו של התובע - ליסר טוען שהכתבה מהווה פרסום לשון הרע, שכן הוא לא הדביק את המודעות, לא נעצר על ידי המשטרה, לא נחקר על ידי המשטרה בפרשה ולא הוגש נגדו כתב אישום. ליסר טוען כי נגרם לו נזק משמעותי עקב המידע שפורסם לגביו, שאינו נכון, היות והפך לנושא שיחה מרכזי, היות והכתבה פגעה בקידומו בעבודה (שכן הוא נאלץ להציג "תעודת יושר" מהמשטרה) וכי נגרמה לו עוגמת נפש מרובה. ליסר העמיד את תביעתו על סכום של 150,000 ₪.

7. טענות הנתבעים – אומר כבר כי שתי טענות ההגנה העיקריות של הנתבעים סותרות במובן מסוים האחת את השניה.

8. מצד אחד, הנתבעים למעשה מסכימים כי המידע שהופיע בכתבה אינו מדויק וכי הפעיל ממפלגתו של ברקאי, אשר היה חשוד במעורבות בהדבקת המדבקות ואשר זומן לחקירה, לא היה ליסר אלא פעיל אחר בשם יגאל ריבקין (להלן: "ריבקין"). ממשיכים וטוענים הנתבעים כי ביום 8/12/2008 פנה אליהם לראשונה ב"כ של ליסר בדרישה להפסיק את חלוקת העיתון ואת הפרסום באינטרנט, וכי מיד למחרת, ביום 9/12, שלח דואק לב"כ של ליסר מכתב תשובה ובו צויין כי המדובר ב"טעות בכתיבת השמות תוך כדי ההגהה". בעקבות זאת, כבר ביום 9/12 הופסקה חלוקת העיתון והגרסה שבאינטרנט תוקנה והוחלפה בכתבה מתוקנת בה מופיע שמו של ריבקין. בנוסף, בגיליון העוקב של העיתון, גיליון חודש ינואר 2009, פורסמה בעיתון מודעה שכותרתה "תיקון טעות", ולשונה כדלקמן:

"בגיליון חודש דצמבר 2008 בכתבה על מערכת הבחירות בקרית ביאליק, הוחלפו בטעות שמות האנשים. פעיל מפלגתו של צביקה ברקאי שנעצר ונחקר על ידי המשטרה, הוא יגאל ריבקין ולא גדי ליסר שהיה בשטח בעת שהמשטרה תפסה שלושה ממדביקי המודעות ומכאן נובעת הטעות. המערכת מתנצלת בפני ליסר."

9. מכאן, שטענת ההגנה העיקרית האחת של הנתבעים הינה שהמדובר בטעות "קולמוס", בתום לב, אשר תוקנה מיד לאחר שנודע על קיומה ופורסמה לגביה הבהרה והתנצלות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5942-03-09 ליסר נ' חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ ואח'

10. **מנגד**, טענת ההגנה השניה הינה טענת "אמת בפרסום" (וראו את סעיף 52 ז' לכתב ההגנה, את עדי ההגנה הרבים, כולל זימונו של ראש העיר המכהן כיום, דוקורסקי, וראש העיר לשעבר, וירטהיים, ואת שבעת העמודים שהוקדשו לטענה זו בסיכומים). משמע – שהנתבעים טוענים שליסר **כן** היה מעורב בהדבקת המדבקות, **כן** נעצר ו**כן** נחקר.
11. עוד טוענים הנתבעים כי הפרסום היה מבוסס על דברים שמסרו להם גורמים בכירים שהיו "בשטח" ביום האירוע וכי המדובר למעשה בציטוט מדויק של דברים שנמסרו, תוך שהם מדגישים את חשיבות הפרסום ואת האינטרס הציבורי בפרסום.
12. טענה נוספת היא שמדובר במידע שפורסם לאחר שהדברים פורסמו כבר קודם לכן בעיתונים נוספים שהופצו באזור הקריות ("זמן קריות", "ידיעות המפרץ" ו-"הד הקריות").

מסכת הראיות –

13. פרשת התביעה כללה את עדותו של ליסר בלבד (לגבי תצהירו 1/1). מטעם ההגנה העידו, ורטהיים (לגבי תצהירו 2/1), דוקורסקי (לגבי תצהירו 3/1) דואק (לגבי תצהירו 4/1), מר מור דואק (בנו של דואק, לגבי תצהירו 5/1), מר יבגני זרובינסקי (אחראי על אתר האינטרנט שבו מתפרסם העיתון, להלן: "זרובינסקי", לגבי תצהירו 6/1), מר מאיר בן ארי (אחראי על ההדפסות של העיתון, להלן: "בן ארי", לגבי תצהירו 7/1) ומר אייל תנחום (סמנכ"ל החברה העוסקת בשיווק העיתון, להלן: "תנחום", לגבי תצהירו 8/1).

דיון והכרעה –

14. לאחר שבחנתי את חומר הראיות ושקלתי את טענות הצדדים בסיכומיהם, מצאתי כי **דין התביעה להתקבל** וזאת מחמת הנימוקים שיפורטו להלן.

האם עסקינן ב"פרסום" והאם המיוחס לליסר עולה כדי "לשון הרע" ?

15. לא יכולה להיות מחלוקת לגבי יסוד ה"פרסום", שהן העיתון הונח בתיבות הדואר של תושבים רבים ופורסם באתר האינטרנט למשך כמה ימים - עד פרסום הכתבה המתוקנת.
16. נדמה לי שגם לא יכולה להיות מחלוקת לגבי כך שהדברים שפורסמו מהווים "לשון הרע". אותה פעילות של הדבקת המדבקות עולה כדי עוולה אזרחית ואולי אף עבירה פלילית וברי כי פרסום לגבי פעילות שכזו עלול להשפיל אדם בעיני הבריות, לעשותו ללעג, לבזותו ולפגוע בו ובמשלח ידו. בנוסף, פרסום לגבי כך שפלוגי נעצר ונחקר על ידי המשטרה וכי יוגש נגדו כתב אישום, אף הוא עלול לפגוע בכבודו ובמשלח ידו, וכפי שכבר נפסק:

"דומה, כי לא יכול להתעורר ספק כי פירסום על אודות חקירה משטרתית המתנהלת נגד פלוגי פוגע בשמו הטוב. אף כי מבחינה משפטית עומדת לו חזקת החפות כל עוד לא הוכחה אשמתו במסגרת הליך שיפוטי, יש בפירסום כזה כדי לבקוע בקיעים בחזקה האמורה בענינו של קורא סביר. בקיעים אלה אינם מביאים, אמנם, לקריסתה של חזקת החפות, אולם די בכך כי קיומם יעיב ויאפיל בעיני הקורא על טוהר מידותיו של אותו פרט כדי שהפירסום יהווה לשון הרע."

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5942-03-09 ליסר נ' חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ ואח'

ע"א 3199/93 יוסף קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2) 843, 855, וראו אף את ת"א (שלום ירושלים) 8750/00 קובובסקי נ' רדיו ירושלים ואח', מאגר נבו (2004), אשר אף שם נקבע כי פרסום לגבי חקירה וכוונה להגיש תלונה למשטרה – מהווה "לשון הרע".

האם הפרסום נכון ? האם קמה הגנת "אמת דיברתי" ?

17. לטעמי, לא ניתן להעלות טענת "אמת דיברתי" לגבי הפרסום ובה בעת להתנצל על הטעות שבפרסום. ניתן אולי להתנצל על פגיעה, ללא שיהא בהתנצלות הסתייגות מהדברים עצמם שנאמרו – אך במקרה הזה היתה גם היתה הסתייגות מהדברים עצמם והיתה הודאה בכך שהם לא היו נכונים.

18. אזכיר כי ביום 8/12 פנה ב"כ של ליסר לדואק ודרש שהפרסום יופסק. במכתב התשובה ששלח דואק ביום 9/12/2008, נכתב במפורש כי –

1. "מכתבך התקבל במשרדנו ביום 9/12.
2. מיד עם קבלת מכתבך תוקן האמור באתר האינטרנט. גם חלוקת העיתונים הופסקה בהתאם.
3. אין מחלוקת כי מרשך נכח בעת שנתפסו שלושת מדביקי המודעות בשעות הלילה המאוחרות, בעקבותיהן זומן לחקירה יגאל ריבקין, וזאת מקור הטעות בכתיבת השמות תוך כדי ההגהה.
4. במידה ומרשך יחפוץ בפרסומי הבהרה, אנא העבר למשרדנו את דרישותיו".

משמע – שה"אמת" הינה שליסר היה נוכח בעת "תפיסת" המדביקים, אך הוא עצמו לא היה אחד מהשלושה, ומי שזומן לחקירה היה ריבקין.

19. ב"תיקון הטעות" שפורסם בעיתון בחודש ינואר 2009 מצוין במפורש שליסר לא נעצר ולא נחקר אלא שהוא היה במקום האירוע בשעה שנתפסו שלושת החשודים בהדבקת המדבקות, ולמרות שהתיקון כבר צוטט מעלה – אביאו שוב כלשונו, לאמור :

"בגיליון חודש דצמבר 2008 בכתבה על מערכת הבחירות בקרית ביאליק, הוחלפו בטעות שמות האנשים. פעיל מפלגתו של צביקה ברוקאי שנעצר ונחקר על ידי המשטרה, הוא יגאל ריבקין ולא גדי ליסר שהיה בשטח בעת שהמשטרה תפסה שלושה ממדביקי המודעות ומכאן נובעת הטעות. המערכת מתנצלת בפני ליסר".

20. לכן, לא ברור לי כיצד ומדוע מועלית טענת "אמת בפרסום" בתיק זה, אני דוחה אותה מכל וכל, ויתכן והיה מקום לקבל את התביעה רק מן הטעם הזה ולעצור כאן את הדיון.

21. בהתאם, לא מצאתי שיש כל צורך להתייחס לעדויותיהם של העדים שזומנו על מנת למסור גרסה לגבי השאלה אם ליסר היה - או שלא היה - מעורב בהדבקת המדבקות. אמנם הצדדים, ובמיוחד ליסר, סבורים כי במסגרת הליך זה "תתברר האמת" לגבי שאלת מעורבותו בהדבקה – אך אין בכוונתי לעשות כך. אני מוצאת שאין כל חשיבות לכך – שעה שהעיתון ודואק עצמם מודים שעיקר הדברים איננו נכון. ליסר אולי היה קשור למדביקים, אולי היה ברכבו חומר ששימש את המדביקים ויש לשאול מה הוא בכלל עשה באותו מקום

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5942-03-09 ליסר נ' חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ ואח'

בו בוצעו ההדבקות לאחר חצות הליל – אך יחד עם זאת, ממכלול העדויות של כל העדים לא ניתן ללמוד על כך שהוא היה בין המדביקים עצמם, או כי הוא נעצר או כי הוגש נגדו כתב אישום. בהקשר זה עוד אעיר – כי לו היה ליסר נעצר ונחקר במשטרה ולו היה מוגש נגדו כתב אישום, ניתן היה על נקלה לצרף אסמכתאות בכתובין לגבי נושא זה (ואף לבקש צו מהמשטרה להצגת דו"חות פעולה, מעצרים, חקירות, פתיחת תיקים וכו'). נדמה לי שלא היה צריך מלכתחילה להטריח את כל העדים הנכבדים.

22. לסיכום אומר, שלעולם לא אדע מה בדיוק התרחש באותו לילה בנוגע להדבקות ואם היתה מעורבות מצד ליסר בפעילות מכוערת ומזיקה זו, אשר ראויה כשלעצמה לכל גינוי. עם זאת, לא ניתן בכלל להעלות טענת "אמת דיברתי" במקרה זה, מה גם שהטענה לא הוכחה.

האם פרסום התיקון והפסקת הפרסום מהווים הגנה ?

23. התשובה לשאלה זו בשלילה.

24. סעיף 19(4) לחוק איסור לשון הרע קובע, כי:

"בבוא לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:

....

(4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע ולא היו מסויגים".

25. אזכיר כי עובדתית, אכן הוכח כי ביום 9/12/2008, בהוראות דואק – הופסקה חלוקת העיתון ותוקנה הכתבה שבאינטרנט (ובהקשר זה אפנה אף לתצהירו של בן ארי, תצהירו של זרובינסקי והתדפיס של הכתבה באינטרנט, לאחר התיקון, כאשר שמו של ליסר איננו מופיע בכתבה ומופיע שמו של רבקין במקומו).

26. לגבי פרסום "תיקון הטעות", הרי שהתיקון פורסם במדור "מכתבים לעיתון", בעמ' 11, בגודל סביר. גודלו של "התיקון" קטן בהרבה מגודלה של הכתבה, אך הדבר הגיוני לאור כך שהמלל מועט יחסית לכתבה. המדובר באותיות באותו גופן ובאותו גודל, תחת הכותרת "תיקון טעות", והתיקון פורסם מיד בגיליון הבא לאחר הגיליון בו הופיע הפרסום. המלומד אורי שנהר בספרו "דיני לשון הרע" (להלן: "שנהר") מסביר כי יש לבחון את התיקון ביחס לכתבה המקורית, ולקחת בחשבון לגבי סבירותו פרמטרים כגון המקום, ההיקף והמועד של פרסום התיקון (שם, בעמ' 398). אני מוצאת שבנסיבות דכאן – פרסום התיקון היה סביר.

27. דא עקא, שהפסקת ההפצה, התיקון באינטרנט ופרסום תיקון הטעות – יכולים להוות רק הקלה, במסגרת ההקלות שמנויות בסעיף 19 לחוק, ואין המדובר בהגנה – כפי שטוענים הנתבעים. לכן, יהא מקום לתת משקל לנתונים אלו בשלב של קביעת רף הפיצוי אך אין בהם כדי לפטור את העיתון ו/או את דואק מאחריות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5942-03-09 ליסר נ' חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ ואח'

ההסתמכות על מקורות המידע -

28. הסוגיה הנוספת שאליה אתייחס הינה השאלה אם יכולה לקום לנתבעים הגנה בשל העובדה שהם הסתמכו על דיווחים של מקורות אלו ואחרים ו/או בשל העובדה שהמדובר היה בציטוט מהדברים שמסרו אותם מקורות.

29. אף כאן שוגים העיתון ודואק בסיווג, והמדובר שוב בהקלה אפשרית אך לא בהגנה, שכן :

"נתבע בתביעת דיבה אינו יכול להתגונן בטענה, כי הפרסום המשמיץ שפרסם היה רק חזרה על פרסום קודם, אולם העובדה שהפרסום היווה חזרה על דברי אחר עשויה להיות רלבנטית בשלב פסיקת הפיצויים. נראה, כי פרסום שאינו אלא ציטוט של דברים שכבר נאמרו פוגע פחות מפרסום שבו המפרסם טוען את הטענות הפוגעות בשמו הוא. רעיון זה בא לידי ביטוי בסעיף 19(1) לחוק, הקובע כי :

"בבוא לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה :

(1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שנאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך."

(שנהר, בעמ' 382).

30. בהקשר זה אומר שקריאת הכתבה מלמדת שאין המדובר בציטוט מדברים שמובאים בשם אומרים אלא שהדברים מובאים בכתבה מפי הכתבים. לא מצוין שהמדובר בציטוט מפי מקור מסוים ובוודאי שלא מופיע שם המקור שעליו נסמכים הדברים. לכן, לא ברור לי על מה מבוססת הטענה, ויש לדחותה.

נפקותם של הפרסומים הנוספים –

31. טענת ההגנה הנוספת של הנתבעים היתה שלמעשה מדובר בפרסומים "ממוחזרים", דהיינו, שהדברים פורסמו קודם לכן בעיתונים אחרים. אף טענה זו לא אוכל לקבל, שכן קריאה מעמיקה של הכתבות בעיתונים הנוספים, מלמדת שהדברים שנכתבו בעיתונים האחרים היו מדויקים יותר, תוך הקפדה יתרה על ניסוחם של הדברים. הכתבה שבעיתון "זמן הקריות" מספרת באופן כללי ביותר על "ליל המדבקות" ושמו של ליסר לא מוזכר כלל. הכתבה הנוספת שבעיתון זה כוללת ציטוט מפיו של ורטהיים, אשר התייחס ל"מספר 7 ברשימה של ברקאי". שמו של ליסר לא מוזכר והמדובר בציטוט מפורש, בתוך מרכאות, תוך ציון שמו של הדובר. בכתבה שפורסמה בעיתון "ידיעות המפרץ" מוזכר ריבקין כמי שהיה אחראי על שלושת הצעירים שנתפסו כמדביקי המדבקות, ומופיעים בכתבה אף דבריו של ריבקין עצמו לגבי הפרשה (ומעניין ששם ריבקין מודה שהוא שלח את שלושה הצעירים למבצע ההדבקה ואף מסביר כמה שילם להם). שמו של ליסר אינו מוזכר שם כלל. בכתבה השלישית בעיתון "הד הקריות" מוזכר האירוע באופן מינורי ושמו של ליסר נעדר.

32. מכאן, שהפרסום דנן אינו מהווה "מיחזור" של אותן כתבות שהיו בעיתונים הנוספים, מה גם שלא קיימת הגנה שכזו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5942-03-09 ליסר נ' חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ ואח'

אי פניה לקבלת תגובה -

33. היות והעיתון פורסם רק בדצמבר, לגבי ליל הבחירות ואירועי יום ה-11 לנובמבר – לא היתה כל "בהילות" בפרסום והיה זמן בשפע לפנות לליסר ולבקש את תגובתו. לו היה הדבר מתבצע – ליסר היה מסביר שהוא מעולם לא נעצר או נחקר וכי לא הוגש נגדו כתב אישום. אני מניחה שהדבר היה נבדק ואני מניחה שלא היתה מתפרסמת הכתבה. יש בכך כדי להוות, לשיטתי, מענה לטענות הנתבעים לגבי תום ליבם ואמונתם באשר לדיוקם של הדברים. הנתבעים בסיכומיהם מקדישים עמודים רבים לעניין הגנת תום הלב (שבסעיף 15 לחוק), אך לא מזכירים ולו במילה את סעיף 16 לחוק, ובמיוחד את סעיף 16(ב)(2), הקובע כי חזקת תום הלב נשללת שעה שלא ננקטו אמצעים סבירים להיווכח אם הפרסום מדויק. היות ולא שוכנעתי שנקטו צעדים כאמור (כגון פניה לליסר או למשטרה), קמה חזקה לגבי חוסר תום לב, והנתבעים לא הרימו את הנטל לשכנעני שבכל זאת ולמרות זאת יש להחיל לגביהם את הגנת תום הלב.

סיכום ביניים –

34. מהמקובץ עולה כי המדובר בפרסום לשון הרע, כי לא קמות לנתבעים הגנות אך כי קיימות הקלות שיש להביא בחשבון לעניין הנזק.

35. באשר למעורבותו של דואק באופן אישי – הרי שלפי סעיף 11 לחוק, אחריותו קמה מהיותו העורך האחראי על העיתון (עמ' 12 שורה 1) וכדבריו: **"לא אני כתבתי את הכתבה, אני אישית אותה..."** (עמ' 12 שורה 31). נימוקים נוספים לחיובו האישי של דואק ניתן למצוא בהחלטתי מיום 4/3/2010 בבקשה שהגיש דואק לסלק נגדו את התביעה על הסף. הבקשה נדחתה, ואפנה להסברים שבאותה החלטה, אותם יש לראות כחלק מפסק דין זה - ולא אחזור על הדברים בשל הצורך לקצר.

36. מכאן שאני מוצאת שיש מקום לקבל את התביעה ולפצות את התובע.

גובה הנזק –

37. ליסר טוען לנזק שנגרם לו עקב אי קידומו במקום העבודה, אך טענה זו לא הוכחה. כך גם לא הוכחו הטענות באשר לאותם גורמים אשר שמעו על הכתבה. בנוסף, יש עתה לקחת בחשבון את התגובה המהירה והסבירה של דואק ושל העיתון, מיד לאחר הפניה אליהם, דהיינו – הפסקה התפוצה, תיקון הכתבה באינטרנט ופרסום "תיקון הטעות".

38. בעניין שנדון בת"א (שלום ירושלים) 8750/00 קובובסקי נ' רדיו ירושלים, שאוזכר מעלה – המדובר היה בפרסום כתבה לגבי הכוונה להגיש תלונה למשטרה כנגד התובעת, בשל חשד לניצול משרתה הציבורית לקידום ענייניה האישיים. התובעת שם דרשה שהפרסום יתוקן ושתהיה התנצלות, אך המפרסם סירב להתנצל. בהמ"ש פסק לטובתה פיצוי בסך 40,000 ₪.

39. בע"א (מחוזי ת"א) 957/96 יעל לוי נ' הוצאת שוקן בע"מ, מאגר דינים (1998), חויב עיתון לשלם לזמרת פיצוי בגובה 20,000 ₪ (שווה ערך לכ-28,000 ₪ במונחי 2009), בגין אזכורה

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5942-03-09 ליסר נ' חדשות הקריות - עתונות ותקשורת בע"מ ואח'

באופן לא מדויק במסגרת דיווח על חקירה בפרשת סמים. על אף שאותה זמרת אכן נחקרה במשטרה באותו עניין, יצר הדיווח יצר רושם מטעה לפיו היתה מעורבת בפרשיית הסמים, עקב שיחת טלפון תמימה לאחד המעורבים בה.

40. בת"א (שלום ראשלי"צ) 410/05 ארליך גיא ואח' נ' עיתון "כל העיר" ואח', מאגר דינים (2006), קבע בית המשפט כי פרסום אודות חקירה או בדיקה על ידי רשם העמותות, שעה שבדיקה כאמור הסתיימה ועל פי ממצאיה נדחו הטענות אשר הועלו כנגד עמותה – מהווה לשון הרע, ונפסקו פיצויים בסך 20,000 ₪, בין היתר לאור אי פרסום הבהרה או תיקון.

41. בנסיבות של מקרה זה, אני מוצאת כי הפיצוי הראוי הינו בסך של 12,000 ₪.

סיכום –

42. אשר על כן, אני מחייבת את שני הנתבעים, ביחד ולחוד, לשלם לתובע סכום של 12,000 ₪, בתוספת שכ"ט עו"ד בסך של 8,000 ₪ (סכום שכולל מע"מ) ובתוספת החזר יחסי של אגרת ביהמ"ש בסך 2,000 ₪.

ניתן היום, 19 נובמבר 2010, בהעדר הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת